

Γουίλλιαμ Σαρογιάν «*Η πιο χαρούμενη ώρα σου*» θίασος Μ. Κοτοπούλη.

Ο θίασος της Μ. Κοτοπούλη στο καλλιτεχνικό κατήφορο που πήρε σιγά σιγά τα τελευταία χρόνια κατάφερε να σπάσει κάθε δεσμό με την τέχνη. Δημιούργησε πιά μια παράδοση προχειρότητας κι' αυτός είναι ο κύριος λόγος για τα χάλια που παρουσίασε μόλις ανέβασε ένα έργο που, παρ' όλες τις αντιρρήσεις που μπορεί να προβάλλει κανείς, ήταν άξιο καλύτερης τύχης. Ο δεύτερος λόγος ήταν η απουσία του σκηνοθέτη (τό όπως όπως

ντύσιμο ενός έργου δεν είναι σκηνοθεσία). 'Επειδή είναι το πρώτο και τελευταίο έργο που δίνει την ευκαιρία στην κριτική να σχοληθεί με το θίασο της κ. Κοτοπούλη (για επόμενο έχει αναγγελθεί ήδη ένα ελαφρό κομμάτι τριών επιθεωρησιογράφων) νομίζουμε πως είναι χρέος μας πριν απ' όλα να τονίσουμε τις εθόνες γι' αυτή την κατάσταση. Και δε θάπυθονθούμε ούτε στον επιχειρηματία, ούτε στο σκηνοθέτη, ούτε στην ίδια τη κ. Κοτοπούλη, γιατί είναι μάταιο. Ρωτάμε όμως τους νέους ήθοποιούς του θιάσου. Γιατί ανέχονται αυτή την κατάσταση; Είναι διατεθειμένοι για πολύν καιρό ακόμα να κρατάνε ανεξέλιχτο το ταλέντο τους (δεν έντοπίζομαι σ' αυτό το έργο μονάχα) ή και να το φθείρουν ακόμα, έκτελώντας ανόητους ρόλους και επιθεωρησιακούς αυτοσχέδιους πάνω στη πιο άρτια σκηνή της Ελλάδας; Και δεν υπάρχει καμιά δικαιολογία γι' αυτό. Γιατί, αν ένας ένας χωριστά βρίσκονται κάτω απ' τον εκδικασμό του επιχειρηματία, όλοι μαζί είναι μία δύναμη που μπορεί όταν θελήσει, να κινηθεί και να αλλάξει το καλλιτεχνικό προσανατολισμό του θιάσου... Κι' είναι χρέος τους αυτό.

Για το έργο του Σαρογιάν «*Η πιο χαρούμενη ώρα σου*» που ανέβασε ο θίασος, παρ' όλο που τιμήθηκε το 1940 με τα βραβεία «Pulitzer» και «New-York Critic's Circle Prize», μπορεί να πει κανείς ότι σήμερα πιά, είν' έντελως ξεπερασμένο. Έκτός από την ρομαντική προβολή της καλωσύνης και τους ιδιόρρυθμους τύπους στοιχειά που τα βρίσκει κανείς γενικότερα στην αμερικανική λογοτεχνία του μεσοπόλεμου το έργο είναι γεμάτο παραδοξολογίες και φτηνούς αισθηματισμούς. 'Ακόμα ένας μπλαζεθισμός, από καίνον τον άφύρητο που συναντάει κανείς στις νουβέλλες του Pitigriv'y χαρακτηρίζει τον κεντρικό τύπο και άξονα του έργου (Τζόου). Μ' αυτά τα στοιχεία προσπαθεί ο συγγραφέας να κρατήσει το ενδιαφέρον του κοινού που θά έλειπε ολότελα σε αντίθετη περίπτωση γιατί το έργο είναι έντελως στερημένο και από θεατρική δοσση και ένότητα. Το περιεχόμενο του έργου έχει όλη τη βαρειά ατμόσφαιρα μιας παρακμής ενός οπίου κόμμου, άνικανο να φέρει άλλη λύση από ένα φόνο κι' ένα έρωτα δυο ανθρώπων που ήδη το ψυχικό τους τοκίσμα προμνύει το άχαρο τέλος του έτοι, και άνικανο να λυτρώσει, δεν τελειώνει, παρά σταματάει σε μία στιγμή με την αναχώρηση του Τζόου. Η κριτική κατηγορεί το Σαρογιάν σά ρηκό πνευματικό άνθρωπο και εύκολογράφο, ακόμα τον χαρακτηρίζει και σά πνευματικό τυχοδιώκτη. 'Μα τόσο υπάρχει ένα γερό στοιχείο μέσα στο έργο του που μονάχα αυτό είναι ικανό να δικαιολογήσει το ανέβασμά του. Είναι μία μικρή ειρωνεία πούναι διάχυτη στις περσότερες σκηνές και που σε όρισμένες στιγμές φτάνει στο ύφος του τραγικού. Κι' αυτό ακριβώς το δυνατό στοιχείο, στάθηκε αδύναμος να προβάλλει ο σκηνοθέτης.

'Απ' τους ήθοποιούς σημειώνουμε τους Δ. Μυράτ, Π. Κωνσταντάρα, Ν. Τσαχανέα, Ν. Ζωγράφο, που κράτησαν τους ρόλους τους. 'Επίσης απ' τους νέους σημειώνουμε ιδιαίτερα το Ντίνο 'Ηλιόπουλο για τις πλούσιες ικανότητες που μās παρουσίασε.

'Ακόμα μπορούμε να χαιρετήσουμε την εμφάνιση του νέου σκηνογράφου Φαίδ. Μολφέση.

Κ. ΚΟΤΖΙΑΣ